

CAUSERIES

Radu Tataruca [i Dan Stoica la o cafea la domnul Corneliu Ștefanache

Radu Tataruca și Dan Stoica la o cafea la domnul Corneliu Ștefanache

R.T.: Tripla calitate de scriitor, ziarist, director al Bibliotecii Centrale Universitare ieșene dă statura omului de cultură Corneliu Ștefanache. În timp, am citit și ascultat interviuri ale dumneavoastră. Le-am memorat, cât s-a mai putut, încercând, iar după puțină, să evităm din stereotipurile la care v-au supus alți interlocutori. Vă propunem câteva subiecte de discuție.

Sînteți vrîncean, dar vă aflați de atîta timp în Iași, a fost o opțiune, a fost o întîmplare ?

C.S.: Cred că a fost o întîmplare că am venit la Facultatea de Litere din Iași. M-am dus la București, nu mi-a plăcut, astfel am venit la Iași. Dacă a fost opțiune sau întîmplare, asta nu mai contează. Contează că sînt aici din '53, uite, măsurăm iar istoria cu moartea unora ca Stalin. Sigur, Iașul nu era ce este acum, era dezolant: și peisajul și clădirile și oamenii, la urma urmei. Universitatea era destul de "prăfuită", chiar dacă se țineau cîteva cursuri interesante, cel puțin la Litere, încît eu declar fără nici o urmă de infatuare că am ieșit din facultate un fel de autodidact. Ceea ce aveam mai temeinic a fost din liceu. Pe urmă, încet, încet, mai deschizînd cărți, mai ascultînd niște oameni interesanți, încercînd și eu să fac ceva, am ajuns la anumite bucurii pe care ți le dă contactul nemijlocit cu cărțile, cu realitatea, cu oamenii .

R.T.: În Iași v-ați regăsit mai ușor pe dumneavoastră înșivă ?

C.S.: Nu știu.

R.T.: Decît în altă parte ?

C.S.: Probabil că dacă aș fi stat și în alt oraș...

R.T.: Sigur, un oraș mare, de cultură.

C.S.: Iașul tinde mereu la idealul de cetate a culturii; și în trecut au fost anumite pauze între perioade deosebit de sclipitoare. Aici, la Iași, s-au întîmplat foarte multe evenimente capitale pentru istoria țării, istoria culturii noastre, și acuma sigur că putem să vorbim de o cetate, în care nu trebuie să ne prosternăm trecutului, ci să-l cunoaștem pentru că altfel nu știm prea bine ce e prezentul și nu deslușim nici perspectivele. Ca o atitudine personală, nu sunt de acord cu cei care... mai ales cei tineri, scriitori, artiști plastici etc... care văd în Iași doar un fel de scurgere a Bahluiului, urîtă.

D.S.: Ca vrîncean v-a trebuit un timp să vă acomodați cu Iașul ca tîrg de nord de Moldova și dacă da, ce anume v-a îngreuiat această acomodare?

C.S.: Sigur că există o acomodare. Eu sunt mai conservator, hai să spunem, am tabieturile mele, destul de multe, s-au adunat cu vîrsta, dar dacă intervine o schimbare în existența ta, trebuie să-i răspunzi cu o acomodare. Eu am crescut în tîrg, la Panciu. Tîrg! Era un sat care avea 2-3 străzi pavate cu piatră, restul era de-a binelea sat: cai, vaci, oi, ierni grozave cu troiene mari, porci în curți, vaci, țărani, mentalități de țaran, și mai tîrziu, mult mai tîrziu m-am gîndit la Vrancea... Vrancea cu Miorița. O zonă aparte, cea în care am crescut, cu o anume tradiție, mai ales în partea dinspre munte, cred că acolo a fost mai

CAUSERIES

Radu Tataruca [i Dan Stoica la o cafea la domnul Corneliu Ștefanache

multă bogăție după cum este și acum. Iașul este o cetate și în jur nu mai e aproape nimic. Cum m-am acomodat din punct de vedere cultural? Așa cum s-au nevoit toți de generația mea în toată țara în timpurile prin care am trecut, pentru că generația mea poate să se plîngă de orice dar că nu a avut spectacol la existența ei, nu. Am fost martori la distrugerea capitalismului, bani aruncați pe stradă, reforme. Atunci erau reforme pe invers, să distrugă capitalismul, știm cum am ajuns pînă la Epoca de Aur, s-a prăbușit, așa și trebuia pentru că era din carton nu din aur. Acum am intrat în capitalismul ăsta buimac. Dacă am fi numai spectatori ar fi minunat, pentru că tot ce se întîmplă, mai ales acum, este deosebit pentru un scriitor, pentru omul de cultură, pentru omul ce vrea să analizeze acești ani, dar din păcate sîntem și actori într-o conjunctură grea a existenței noastre. Despre acomodarea mea aș putea să repet ceea ce este pe toate programele de la Muzeul Literaturii, adică vorbele lui Nichita Stănescu: Casa Pogor – locul în care *Miorița* s-a transformat în *Odă în metru antic*. Dar asta este prea departe deasupra mea. Eu înțeleg lucrurile într-un registru un pic mai jos, mai palpabil. Cîteodată metafizica îmi dă spaime.

R.T.: Care fotoliu, încerc să evit scaun, v-a fost mai moale ? Cel de la Radio Iași, de la Cronică, de la Convorbiri Literare, de la Biblioteca Centrală, sau nici unul ?

C.S.: Cel mai...

R.T.: ...o ierarhie.

C.S.: N-am avut niciodată fotoliu la slujbă. Am stat numai pe scaune de lemn, unele tari. Cel mai bun scaun, cel mai confortabil, e scaunul meu de acasă. Bineînțeles că despre scaunele de care vorbești am amintiri plăcute sau neplăcute. Asta a fost viața mea. Radio Iași a fost ceva ce m-a ajutat; deși o mizerie nemaipomenită din punct de vedere spiritual, ca din orice lucru rău, în timp rămîn niște învățăminte bune. Trăiam sub niște șefi care în permanență erau ca un fel de Baiazid asupra ta. Mi-am propus ca dacă vreodată în viață voi ajunge să conduc un grup de oameni mai mic sau mai mare, să nu mă comport așa cum au făcut alții cu începutul meu de carieră. Mai apoi, munca de la Cronică, de la Convorbiri Literare a fost altceva decât la Radio, timpurile erau mai bune, era acea deschidere, care ne-a mințit pe toți de altfel, dar s-au făcut niște lucruri serioase pentru că în cultură, literatură, artă, oricîte viscole și înghețuri se abat, întotdeauna a existat o continuitate, s-au găsit mijloace de a relua sau înnoda firul. Au fost pe anumite direcții fracturi dar, la total, această continuitate s-a păstrat.

R.T.: Încă ne-ați rămas dator la ierarhizare.

C.S.: Da, după scaunul de acasă, cel mai plăcut a fost cel de la Bibliotecă pentru că am găsit niște oameni cu care m-am înțeles, ei m-au înțeles pe mine și noi toți am înțeles legătura aceasta. Sînt și tristeți într-o astfel de bibliotecă. Ele vin de la "zidurile" de cărți; cînd intru în depozite, mă îngrozește mulțimea lor și faptul că niciodată nu le poți citi decît într-un procent foarte departe în dreapta virgulei. E descurajant dar nu avem ce face, sîntem condamnați la lectură. Scriitor ar putea fi și cel neinformant dar amatorismul în cultură e păgubos pentru că orice domeniu, din orice ramură, inclusiv știința, îți poate aprinde o scînteie din care să iasă o carte.

R.T.: Intenționați cumva ca universul bibliotecii să constituie subiectul unui roman?

C.S.: Așa am promis.

R.T.: V-ați promis sau ați promis altcuiva ?

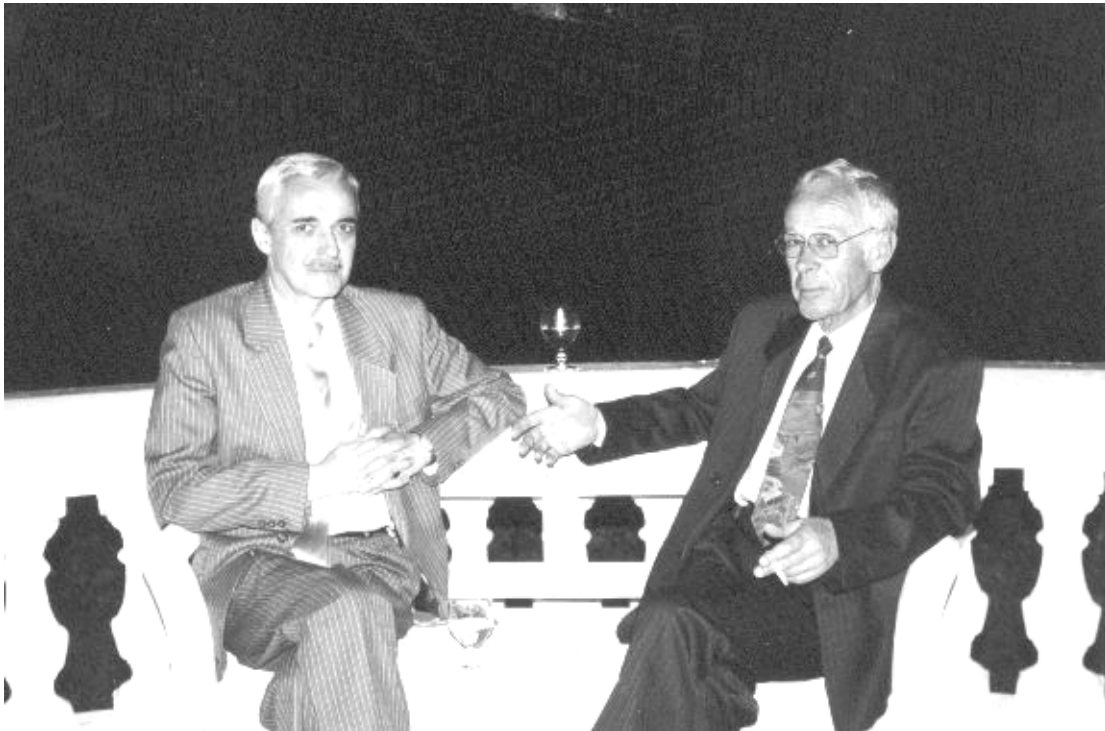
C.S.: Am promis unor profesori din Senatul Universității, actualul Senat, dar ideea era de mai multă vreme. Am găsit și formula, nu vreau să o desconsfir acum. Să nu punem condiții lui Dumnezeu, dorim ca să ne îngăduie să putem scrie.

CAUSERIES

Radu Tataruca [i Dan Stoica la o cafea la domnul Corneliu Ștefanache

D.S.: Considerați așadar că universul bibliotecii este suficient de net conturat și suculent pentru a extrage material pentru o carte?

C.S.: Oamenii din bibliotecă nu sînt izolați de restul lumii. Ei intră ca niște actori în contact cu toți semenii care se adresează cărților, care vor să-și facă instrucția, de la elev, student, pînă la universitar. În acest context pot să fie lucruri interesante, depinde de scriitură, de autor, de cum concepe el acest lucru. Formula nu o spun pentru că n-ar fi drept.

D.S.: Referitor tot la această comparație între lumea bibliotecilor și celelalte universuri pe care le-ați cunoscut atît de bine, aș spune ceva care ar stîrni cu siguranță ciuda unor universitari în căutare de personalități pe nu știu pe unde, anume că lumea literaturii și lumea bibliotecii vă dispută ca personalitate. Dacă ar fi să tranșați în această dispută unde v-ați plasa mai degrabă bagajele ? În lumea lor sau a noastră ? Încerc să fiu răutăcios.

C.S.: Întrebarea o ocolesc. Vreau să spun doar atît că nu știu cît sînt de disputat, eu îmi cunosc valoarea și forța, nici una dintre lumile pe care le-ai invocat și nici alte lumi nu sînt perfecte după cum nici eu nu sînt perfect. Perfecti sunt numai monștrii. Apoi, nu cunosc alte universuri atît de bine pentru că dacă le-aș cunoaște aș spune da, le cunosc, și n-aș mai avea nimic de spus, de scris despre aceste lucruri. În permanență așa e viața, poți descoperi ceva, dacă ești atent, un gest poate să deschidă fața unui om, omul acela la rîndu-i face parte dintr-o anumită categorie, categoria respectiva înseamnă relația cu alte categorii, deci o lume întregă, dar după cum știm universul uman interior încă nu este perfect cunoscut deși, pe de o parte, medicii explorează, scriitorii cu uneltele lor au mai rămas în necunoscut

CAUSERIES

Radu Tataruca [i Dan Stoica la o cafea la domnul Corneliu Ștefanache

și este mai bine ca să rămână așa; din punct de vedere medical, nu, dar din celălalt punct de vedere e bine ca omul să nu fie total cunoscut, să fie mereu schimbător pentru că altfel am ajunge la o saturație încît am spune că, gata, ne cunoaștem și nu mai e nimic de spus, ar fi o amorțeală... Eu nu văd nimic anormal că există oameni răi, că există proști, păi nu s-ar mai putea face comparație între deștept și prost, între cel bun sau bunîșor și cel rău și apoi ar fi o lume de îngeri, buni sau răi, ar fi o plictiseală fantastică. Deci toate conflictele dintre oameni aduc lucruri interesante, progresul uman s-a făcut și pe baza acestor conflicte. Dar eu privesc viața puțin detașat, așa cum este ea. Nu se poate schimba cum dorim fiecare, unii sunt foarte nerăbdători dac-au trecut acum într-o altă epocă, într-un alt timp. Unii îi spun nou, eu nu cred că este așa de nou, trage după el o mulțime de zgură din trecutul apropiat, mai îndepărtat, timpul asta nu e chiar nou, și pe mine mă irită puțin, cînd spun timp nou, am tot auzit toată viața mea de timpuri noi, erau atît de vechi, și atît de păcătoase și atît de urîte, numai noi nu erau. Senzația la ora actuală e de o anumită brambureală, dar eu cred că în toate lucrurile vine și un calm al valorilor care pune pe fiecare exact unde merită, din toate punctele de vedere: cultural, artistic etc.

R.T.: Înainte de '89 exista, și fascina, în Biblioteca Centrală faimosul fond, secret chipurile, în care intrau, din varii rațiuni, politice or doar tembele, publicațiile socotite nocive de către autorități. Subliniez, chipurile, pentru că singura opreliște în consultarea sa era de fapt obținerea unei aprobări, a unei semnături pe buletinul de împrumut, care nu s-a refuzat nimănui, după cîte știu. De la Revoluție, în media au apărut recurent în acest sens, la adresa bibliotecii, acuzații de atentat cultural, de aservire politică etc. Găsiți vreun rost acestei înverșunări aproape endemice de a eroda și în acest fel imaginea instituției?

C.S.: Ca să clarific lucrul acesta, la fondul special sau secret despre care vorbești, cînd am ajuns în această bibliotecă, erau aproximativ 2200 de cărți; în cîteva ani au mai rămas vre-o 1200, pentru că erau acolo incluse și teze de doctorat de medicină, să spunem, cu un motto din Mareșalul Antonescu și de asta erau trecute la fondul special.

R.T.: În perioada directoratului dumneavoastră ați refuzat cuiva...

C.S.: Nu, pentru că românul oricum găsește mijloace. Dar să revin, există asemenea paradoxuri, cartea lui Hitler era în depozitul central, deci nu era trecută la fondul special și alte cărți erau; cît despre criterii... de pildă, au fost scoase pînă în '89 cărți ale scriitorilor ce au plecat peste hotare și nu s-au mai întors.

R.T.: Scrisul, colecționarea de obiecte de artă, sper că hoții nu citesc revista noastră, patima pescuitului, grădinăritul; am intuit bine ordinea?

C.S.: N-aș putea spune că am multe obiecte de artă, am lucrări de artă plastică ale unor pictori, nu numai din Iași, dar pot să spun că a rămas una din pasiunile mele să fiu înconjurat de foarte multe albume, albume de artă, exact așa cum am simțit nevoia am o colecție de Biblii, a edițiilor românești dar și străine. Am simțit nevoia ca din cînd în cînd să citesc, la împlinire, din scripturi, așa cum mi-a plăcut să scot din raft un album și să-l răsfoiesc: un pictor al Renașterii, un modern. În sensul ăsta sînt colecționar. Celelalte lucruri sunt niște... pauze, pentru că nu poți să stai numai la masa de lucru. Scriitorul care pretinde că stă numai la masa de lucru, spune minciuni. Cîteodată ai teamă de masa de scris și te învîrți așa, ca o pisică, în jurul ei, mai, mai ai rupe-o la fugă. Atunci cauți aceste... pauze. Ele nu sînt cafenelele, ci o partidă de pescuit, cîteva ore în grădină, o ieșire la cîmp, că am uitat cum se mai unduiește grîul cînd e aproape de secerat. Totul e să trăiești sau măcar să ai senzația că trăiești viața din plin. E bine nici să nu te așezi la masa de lucru

CAUSERIES

Radu Tataruca [i Dan Stoica la o cafea la domnul Corneliu Ștefanache

fără rost: cheltui energia de pomană, scrii prostii, și le arunci la coș. Este și reversul: "aerisindu-te" prea mult, masa de lucru se cam "evaporează" și ea și o regăsești mai greu.

R.T.: Întrebarea următoare poate părea, deși nu e, rea sau măcar neserioasă. Sînteți creștin; vă iubiți "aproapele" de breaslă, scriitorii, cei din generația dumneavoastră, cei pe care i-ați format în publicistică?

C.S.: Nu vreau să dau nici un nume .

R.T.: Bine, eu îi știu pe cîțiva.

C.S.: Nu vreau să dau nici un nume, spun doar atît, că educația mea m-a făcut să întind o mîna de ajutor celor care au avut nevoie, celor care am simțit eu că au nevoie de ajutorul meu. Că unii m-au dezamăgit, vorbesc de cei cărora le-am întins mîna, că mi-au întors spatele sau chiar au plecat cu înjurături, asta nu m-a deranjat decît pe moment fiindcă nu regret gesturile pe care le-am făcut.

D.S.: Dar dacă lărgim întrebarea cuprinzînd aici și persoane dispărute?

C.S.: Acesta este un teren minat. Ei sînt într-un jurnal al meu, pe mai multe decenii, și așa cum nu vreau să deschid jurnalul, nu-mi place nici să vorbesc de el. Printre ei sunt oameni foarte buni, oameni minunați , mai sunt și oameni despre care, ce să spun..., mai bine tac, fiindcă s-ar putea ca nici unui cîine să nu-i convină să-i spui om. Dar așa s-a întîmplat întotdeauna. Mai ales, mai ales, nu-mi place un anume soi. Dacă-mi amintesc bine, Balzac spunea că artistul la modă e mai periculos, mai obraznic decît un editor. Acolo unde editorul vede o pierdere de bani, acolo "omul zilei" vede un rival. Iată cazul contrar al unui scriitor cum e Kafka, un anonim toată viața lui. N-a publicat nimic antum, prietenii, după moarte, i-au adunat tot și a devenit un nume care și-a pus amprenta pe o parte din proza modernă. La noi, o mulțime de scriitori români marginalizați se reîntorc în actualitatea literară. Impostorii ce li s-au substituit, crezînd că vor fi veșnici, au acum măsura "veșniciei" lor limitate. Sînt și azi grupuri de presiune, cu o mentalitate totalitară, care pretind că, trecînd într-un timp nou, avem nevoie doar de autori noi; dacă s-ar putea, și cu bunicii născuți după '89. Cine răsfoiește presa din '49-'50 va da peste asemenea colinde cu realitatea nouă. Întotdeauna intrarea politicului pe tărîmul literaturii, artei, al culturii, în general, a fost păguboasă.

R.T.: Aproape că nici n-ar trebuie să vă mai pun întrebarea următoare, într-un fel ați și răspuns. Englezii au o expresie, "common sense". Căreia la noi îi corespunde "bun simț", probabil pentru că, deși admitem că e bun, nu simțim foarte sigur că e așa de comun. Credeți că e un păcat pasager sau, ferească sfîntul, un viciu genetic al societății noastre ?

C.S.: Eu, admit, poate că nu am avut bun simț întotdeauna. Am spus, perfecțiunea aduce a monstruoșitate. Dar adresarea unei vorbe frumoase, unui zîmbet, un gest de bunăvoință, n-ar trebui să fie atitudini excepționale; mai contează și cum dăruiești. În această privință există mari încălcări ale elementarului bun simț. Nu vorbesc de brute, există printre oameni și brute, oameni țarați, ci vorbesc de oameni care din punct de vedere medical sînt bine mersi la cap dar care social se comportă aberant.

R.T.: Și dacă trecem de la individ la societate?

C.S.: În societatea noastră de azi, se zbenguiesc o mulțime de oameni ce sunt anormali din punct de vedere al orgoliilor. E firesc pînă la un punct. Dar solidarizarea noastră numai în momente de război, cutremur, alte calamități naturale sau sociale nu ne duce prea departe. Trebuie să existe o solidaritate cotidiană, normală. Să nu arătăm în interiorul granițelor ca diaspora noastră care este dezagregată într-o mulțime de grupuri și grupușcule care se războiesc între ele. Pare a fi un război al fiecăruia împotriva tuturor pentru că ne

CAUSERIES

Radu Tataruca [i Dan Stoica la o cafea la domnul Corneliu Ștefanache

bîntuie în loc de bunul simț, o ură cumplită, o intoleranță care a mocnit decenii la rînd, care a existat și înainte. Să nu uităm că-n istoria noastră un singur domnitor, Ștefan cel Mare, a murit de moarte bună, dac-a fost bună, restul, toți au fost tăiați de alții. Fiecare boier de lîngă domnitor, care și el fusese boier mai înainte, voia să-i ia locul. Gîndul nu era la țară ci la caftan.

R.T.: Mai e puțin până în 2000, să spunem că se întîmplă o minune și ne învie voievozii. Uitați o clipă că sînteți republican și spuneți pe care l-ați considera acum mai potrivit țării? Pe Ștefan, Vlad, Mihai Viteazul, Lăpușneanu, Brîncoveanu, Vasile Lupu, Cuza, Carol I, Ferdinand?

C.S.: Ca noi toți, au avut și calități și defecte. Trebuie să iau de la Antonescu (primul demnitar român care și-a făcut public salariul) Monitorul Oficial, trebuie să iau crucea de la Ștefan cel Mare, cîteva țepi de la Vlad, ideea de unire a lui Mihai Viteazul, diplomația lui Vasile Lupu, dar în același timp mă întorc și spun că în istoria noastră, în sufletul poporului nostru, un domnitor a rămas simbolul tuturor românilor, chiar și pentru ardeleni: Al. I. Cuza, pentru că ce s-a întîmplat de la înscăunarea lui și pînă la detronare a fost extraordinar. În cîțiva ani s-au făcut niște reforme capitale. Am fost împinși către occident, spre modernizare în administrație, armată, învățămînt. S-a făcut în mai puțin de un deceniu ce nu s-a făcut în atîtea secole.

R.T.: Pomenești mai înainte de colecția dumneavoastră de Biblii. Iudeo-creștinismul are moștenirea minunată a psalmilor: "În zadar vă sculați dimineața, în zadar vă culcați tîrziu, voi care mîncăți pîinea durerii, de nu v-ar da Domnul somn, iubiți ai săi. Domnule Corneliu Ștefanache, simțiți în gură gustul pîinii durerii, vă dă Domnul somn, vă simțiți iubit de el ?

C.S.: Mă simt iubit de Dumnezeu în măsura în care mă apropii de el. Simt, cînd mă îndepărtez de el, că mă abandonează și asta o spun foarte sincer. Pîinea durerii și somnul, sau nesomnul, trebuie să le primim ca-n Dostoievski; cu smerenia cu care le primesc preoții adevărați.

R.T.: Și înainte de '89 și după, ați fost în relații apropiate cu lumea bisericească, ați cunoscut înalți ierarhi români și străini. Se vorbește mult de înfăptuirea ecumenismului creștin, ce ar fi cu siguranță un eveniment planetar, asta în condițiile în care tendințele politice sînt centrifuge, de regionalizare. Europa cel puțin, poartă o fustă tot mai bălțată și cam ruptă în Kosovo. Revin însă la religie. Ați sesizat în clerul ortodox o propensiune, ori o reticență la o eventuală unire a bisericilor răsăritene cu Roma?

C.S.: Unirea asta nu se poate să o mai apucăm noi, dacă se va întîmpla vreodată, pentru că prea lung este drumul străbătut de cele două biserici, și nu numai de ele, și de celelalte biserici protestante și neoprotestante, dar există întradevăr la ora actuală această voință. Credem într-un singur Dumnezeu, credem în același Iisus. Cred că apropierea dintre aceste biserici, în principal ortodoxă și catolică, ar da roade bune. Să nu uităm însă că există și un patriarh la Moscova, care poate să refuze absolut tot, ortodoxismul rusesc a fost întotdeauna imperial ca de altfel și catolicismul papal, și imperialismele astea nu s-au prea împăcat în istorie. La nivelul credincioșilor, în marea masă a preoțimii, cred că există disponibilitate pentru apropiere dar sînt puternice și alte voci: "Lasă-mă dom'le, cu măgarul meu, cu treburile mele, cu tacîmurile mele". Nu știu cum vor evolua lucrurile. Noi nu vom apuca o asemenea minune, ca să zic așa, dar ce e sigur e că sînt încă destule confruntări. La anumite reuniuni, de pildă, catolicii spun că ortodocșii sînt dominați de greci. Sigur, grecii au dat enorm pentru cultură, filozofie, pentru credință, pentru

CAUSERIES

Radu Tataruca [i Dan Stoica la o cafea la domnul Corneliu Ștefanache

creștinătate, într-un anume fel, dar în același timp și catolicii au luat de la Grecia foarte multe lucruri, chiar cuvântul catolic – universal – iată, este de la greci. Nu știu cum vor evolua lucrurile pentru că și aici există o anumită politică: un înalt prelat al nostru, trebuia să fie președintele unei reuniuni ecumenice; a intervenit o mână răsăriteană și a pus un mitropolit finlandez. Nu știu când va fi publicat interviul ăsta, dar eu anticipez și vizita patriarhului moscovit la noi în țară și a Papei. După părerea mea, venirea Papei în România ar da un semnal că biserica ortodoxă română este puternică, iar România ar avea numai de câștigat. Cît despre unele reacții deplasate privind o primejdie confesională... Nu, noi așa sîntem botezați și așa rămînem.

R.T.: Ne întorcem la scris. E vreun personaj în romanele d-voastră prin care ați nedreptățit, în care ați caricaturizat un model real, adică ați înmuiat cu bună știință penița în oțet în loc de cerneală?

C.S.: Nu, deși s-a spus despre cărțile mele că ar fi cu adresă precisă, s-au mai recunoscut unele persoane în anumite personaje, nu mărturisesc culpa de intenție. Despre aciditate? Nu e. Necazu-i altul: oricît am vrut eu să scriu niște cărți optimiste, toate au ieșit triste.

R.T.: O ultimă curiozitate: cartea, o dată terminată și lansată, e o iubită părăsită cu regret, cu ușurare?

C.S.: Nu, este mai degrabă o oarecare teamă: ce se va întîmpla cu ea? Îi dai drumul ca unui copil ce nu are nici o apărare și bineînțeles că cei care pot ataca acest copil sînt destui, dar îi dai drumul.

Cafelele s-au terminat de mult; pe fundurile ceștilor, încondeieri fabuloase par a zice, pe noi nu ne întrebați nimic?

Iași, martie, 1999

CAUSERIES

Radu Tataruca [i Dan Stoica la o cafea la domnul Corneliu Ștefanache